

εἰς τὰς βασιλικὰς καὶ ἀπὸ τούτων καὶ ἀπὸ ἐκείνων ἐκρέματο ἡ περιστέρα. Τὸ ἱερὸν μνημεῖον ἐν τούτοις, περὶ οὗ δὲν ἐνόμισα ἄκαιρον τὴν παροῦσαν ἐκθεσιν, ἀριθμητέον μεταξὺ τῶν μικρῶν κιθωρίων τῶν χρόνων ἐκείνων. Τοιαύτη γνώμη, πλὴν τοῦ ὅτι ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ρηθέντων βεβαιοῦται, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὑπὸ τὸν θολίτκον σώζεται εἰσέτι ὁ κρίκος ὁ σιδηροῦς, ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο ἡ ἄλυσις τῆς περιστέρας· ἀκριβῶς ὡς ὁ Martène βεβαιοῖ, ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του εἶδε κρεμᾶμενον πύργον ἀργυροῦν ἐν τινι μονῇ τοῦ Καισαροδούνου καὶ ἐν τισι γκαῖς τῆς Ρώμης. Ὡς πρὸς τὸ ἡμέτερον κιθώριον ὁ μέγας αὐτοῦ ὄγκος βεβαιοῖ ὅτι ἀρχῆθεν ἀπέκειτο ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς. Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, δημοσιεύω ἐνταῦθα ἀπεικόνισμα αὐτοῦ, ὡς χριστιανικῆς ἀρχαιότητος, καὶ διὰ τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ τὴν λειτουργικὴν καὶ διότι, ἐκτὸς τοῦ ἀξιώματος τῶν συγγραφέων, δὲν γνωρίζομεν ἄλλην σύγχρονον μαρτυρίαν.

